

Anmeldelser

Fugleliv

Jens Gregersen. 182 sider, rigt illustreret, indb. Naryana Press 2024. ISBN 978-87-94368-04-09. Pris 299 kr. i Naturbutikken.

Denne smukke bogs titel siger det hele. Fuglene er Jens Gregersens liv, og det er stort held for vi andre, at han gennem sine udtalte evner til at skrive og hans enestående tegne- og malekunst gavmildt deler ud af det. Og lad mig bare slå det fast med det samme, at Gregersen atter er lykkedes med en vidunderlig fortælling i billeder og tekst om sit eget og fuglenes liv. Og det fascinerende er, som han udtrykker det: Vi har hver vore fugleliv!

Fugleliv er delt ind i tre hovedafsnit med overskrifterne 'Punkter', 'Rejser' og 'Længsel', pakket ind i et fint forord skrevet af vennen Lars Abrahamsen samt en indledning og et efterskrift af forfatteren selv, som samlet set sætter Jens' fugleliv i perspektiv, og som afslører hvor meget omkring fuglelivet, der er vigtigt i hans liv. Opvækst og dannelse, sociale relationer til ligesindede, dansk litteratur og andre store naturkunstnere fra nær og fjern. Det er i sandhed en rørende fortælling om, hvordan fuglene og de landskaber de findes i, blev hans skæbne. Det er i naturen Jens lever livet og det er her, han har opsamlet den enorme viden om den, som han i dag besidder.

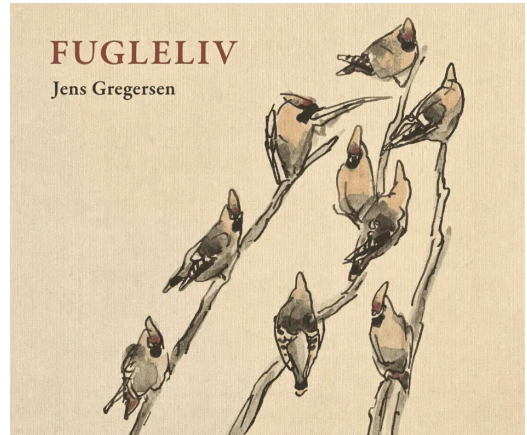
Afsnittet 'Punkter' er et lille og smukt udpluk af de mange nedslag, som Jens igennem tiden har gjort i fuglenes verden med kikkert og skitseblok. Det er et overflødighedshorn af informative og poetiske historier og et væld af karakteristiske billeder begået med blyant, kul, tusch og akvarelfarver. Et orgie af smukke illustrationer og et orgie af viden i særdeles veloplagte og nærværende tekster – hvilket i øvrigt gælder hele vejen gennem bogen.

Der er mange punkter i bogen, men aldrig for mange. De er meget forskelligartede og vidt favnende, og man bliver ved med at begejstres over alt det i naturen, som Jens har fastholdt gennem sit fugleliv. Der er stof til mange timers nydelse.

I følge eget udsagn, så bryder Jens sig egentligt ikke om at rejse. Der er nok at opleve herhjemme. Men hver gang det er sket, er han alligevel blevet begejstret. Både over fuglene, men så sandelig også af de kulturer, han har mødt. Marokko, Tunesien, Krim og Sortehavet, Alperne, Færøerne og Wales er blot nogle af de steder, man kommer forbi i afsnittet 'Rejser'. Men det er tydeligvis de arktiske egne, som fylder mest i kunstnerens hjerte, for her har Jens gået på opdagelse mange somre. Stort set hele vejen rundt om den nordlige halvkugle har han fastholdt mange fantastiske oplevelser, og til alles glæde hjembragt mange billeder, som både kan opleves i *Fugleliv* og i et af par af hans øvrige værker.

Kapitlet 'Længsel' er et kort og meget smukt kapitel, som kronnes af et af de mange citater af andre forfattere, som hen ad vejen krydrer Gregersens værk. I dette tilfælde et af Eske K. Mathiesen (1944-2021) fra udgivelsen 'Akvareller – efterladte digte' fra 2023. Her slår Mathiesen i et meget smukt digt fast, 'at leve er at længes'.

I efterskriftet tegner forfatteren et billede af en udvikling

fra hans udgivelse 'Underkendt Land' fra 1981 til nutidens iver efter grøn omstilling. En udvikling, som i løbet af godt 40 år er gået fra vækstsamfundets tromlen af natur og dyreliv til de mange naturgenopretningsaktiviteter, som trods alt præger dagens Danmark – og som forsøger at efterligne det, der en gang lå urørt hen.

Dette værk kan virkelig anbefales til alle med interesse for naturen omkring os.

Sikke en indsigt! Sikke et nærvær! Sikke et liv! Sikke et fugleliv! Tak for det, Jens Gregersen.

John Frikke

The Peregrine Falcon

Richard Sale & Steve Watson, 528 sider, mange fotos, illustrationer, tabeller og grafer, indb. Snowfinch Publishing 2024. ISBN 9780957173279. Pris 671 kr.

I forbindelse med mine egne studier af Vandrefalk på Møns Klint 2001-24 har tidligere referencer især været Derek Ratcliffes *The Peregrine Falcon* (1980), Jim Endersons *Peregrine Falcon* (2005) og Clayton M. Whites *Peregrine Quest* (2006), samt artikler på internettet. Sale og Watsons nye bog rummer en imponerende mængde ajourførte data vedrørende adfærd, ynglecycklus, jagtteknikker, byttedyr, interaktion med andre arter, ungeproduktion, træk og overvintring, der har gjort det muligt at blive bekræftet vedrørende egne iagttagelser og få oplysninger om nye og hidtil oversete aspekter.

I det indledende kapitel om falkenes evolution og placering i systematikken omtales den nye DNA-baserede påvisning af, at falkene er beslægtede (søstergruppe) med papegøjefamilien.

Hos Vandrefalk, med den større hun og den mindre han, er det velkendt, at de tilsammen dækker et bredt fødeudbud, hvor hunnen kan tage større og tungere bytte, og hannen

kan jage mindre og hurtigere arter. Men forholdet er mere varieret og individuelt end normalt antaget, og i mange tilfælde tager begge køn samme størrelse bytte, eller hannen tager endda større bytte end hunnen. Endvidere har den større hun bedre mulighed for at beskytte ungerne i reden, men at det udelukkende er hunnen, der fodrer næb til næb er ikke min erfaring. Det omtales ligeledes, at den større hun dominerer hannen, hvilket sikrer parsammenhold og fødeaflevering, og at den mindre han med sine adrætte flyveopvisninger tiltrækker hunner.

De forskellige racer, der dækker størstedelen af jordkloden med undtagelse af de tætteste regnskove og Antarktis, omtales. Fødeudbuddet omfatter de fleste lokalt tilgængelige arter op til en vis størrelse. Det er tydeligt, at duer udgør en betydelig del af føden hos europæiske Vandrefalke, og at Tamduer spiller en væsentlig rolle for falke i byområder. Det er i den forbindelse interessant, at Ringduer, der ikke har op og ned-gående hovedbevægelser i flugt, men kun sidelæns orientering, gør dem sårbare over for Vandrefalkens styrt-dyk. At Ringduer ikke har varselslyde kan undre, da der i de fleste ynglesæsoner på Møns Klint forekommer et enkelt Ringduepar, som er 'fredet' og yngler tæt på falkenes ynglested. Begge arter har Gråkrage som fjende, og Ringduen må altså på anden måde kommunikere til Vandrefalken, at Gråkrager er i nærheden, så Gråkragen kan jages bort fra såvel Ringduets som Vandrefalkens redesteder. I nogle tilfælde har jeg set Vandrefalken og Ringduen siddende med ca. en halv meters afstand på en trærod.

De forskellige jagtteknikker og Vandrefalkens adaption inden for anatomi og flyveevner er ligeledes grundigt beskrevet; også øjets evne til at modstå tryk under falkens dyk.

Under beskrivelserne af yngleperioden nævnes bl.a. forekomsten af 'floaters', dvs. enlige falke, der venter på mulighed for at besætte et attraktivt territorium og undertiden deltager i bytteaflevering, men oftest jages ud af yngleområdet. Sjældent ses fremmede falke bringe bytte til redestedet eller deltage i rugning, som vi har et eksempel på ved Møns Klint. Som regel er disse fugle unger fra tidligere kuld, men på Møn var den voksne fremmede han ikke ringmærket, som kuldene ved Storeklint hvert år er blevet det på nær et enkelt år.

På baggrund af den nuværende hanfalk, født 2009 på klinten og nu i 2024 altså har opnået en alder på 15 år, er det interessant at se på falkens levealder beskrevet i bogen. Generelt er den 6-7 år, i enkelte tilfælde 10-15 år, men en han ringmærket i Nordengland juni 1994 blev aflæst i maj 2016 og var således knap 21 år. Nu vi får se, hvad hannen på Møns Klint kan præstere. Alt i alt er denne udgivelse den nye bibel for alle falkeinteresserede læsere og kan klart anbefales.

Niels Peter Andreasen

Purposeful Birdwatching

Rob Hume. Getting to know birds better. 288 sider, talrige s/h-illustrationer, hft. Pelagic Publishing 2024. ISBN 978-1-78427-468-9. Pris 20 £.

Dette er en bog om at se på fugle. Forfatteren har mere end 50 års erfaringer, og han øser af dem både som glad amatør

og som professionel i DOFs søsterorganisation Royal Society for the Protection of Birds, redaktionen af *British Birds* og formand for det britiske sjældenhedsudvalg.

Det handler om alt fra fuglekiggeri i nabolaget til resten af UK, så selv om forfatteren har rejst meget i resten af Europa og Afrika, er det UK, der er i fokus. Der er 23 korte og lidt længere kapitler med titler som *What to do with your interest in birds*, *Get a notebook and pen*, *Local patches*, *October rarities* og *Gulls*. Hvert af dem er et essay om glæderne og udfordringerne som ornitolog, og forfatteren håber, at bogen vil inspirere flere til at få del i glæderne, at de, der allerede er i gang, vil få mere ud af fuglekiggeriet, spørger hvordan og hvorfor – og bidrage til fuglebeskyttelsen, dvs. samlet set 'målrettet fuglekiggeri'.

Bogen beskriver hele skalaen fra bare at glæde sig over fuglene til at fordybe sig mere i emner og forekomster af særlig interesse for den enkelte, herunder den større glæde man opnår ved at engagere sig i mere end at kunne sætte navn på fuglene og opsøge sjældenheder – helt uden at der er noget galt i det. For det væsentligste er, at man har øjne og ører åbne i naturen i stedet for musik i ørerne og pulsen oppe på 130. Fuglene er en fantastisk indgang til glæde i naturen. De er spil levende, smukke, underholdende, dagaktive, luftakrobater, synger og skræpper op, og det er frit for enhver at være med.

Bogen er fuld af forfatterens egne talentfulde tegninger og citater fra mange års dagbøger. Den kan varmt anbefales til alle, der gerne vil begynde på at se på fugle eller for de mere erfarne at grave et spadestik dybere i det at se på fugle.

Hans Meltofte

The (Big) Year That Flew By

Arjan Dwarshuis. Twelve Months, Six Continents and the Ultimate Birding Record. 239 sider, hft. Chelsea Green Publishing, 2023. ISBN 978-1-64502-191-9. Pris 28,86 Euro.

2016 var det år, hollænderen Arjan Dwarshuis (AD), 29 år gammel bartender i Amsterdam, havde valgt til det store trip: Hans forsøg på at sætte ny årsrekord for flest sete/hørte arter på kloden. Rekorden tilhørte amerikaneren Noah Strycker (NS), der i 2015 nåede 6042 arter beskrevet i *Birding without Borders* (DOFT 112: 32, 2018). Begge besøgte 41 lande, AD nåede utrolige 6852 arter, næsten 2/3 af samtlige fuglearter på Jorden og 800 flere end NS. Til forskel fra NS, der samarbejdede med lokale fuglekikkere, benyttede AD sig af professionelle guider og venner; navnlig andre hollændere. 2016 var skudår, så AD fik en ekstra dag til transport og i felten, i alt 361 døgn, bare fem 'fridage', et næsten umenneskeligt program, hvor hans største helbredsproblem, som det også gjaldt for NS, var mangel på søvn. I modsætning til NS anvendte han playback og brugte en dag på havfuglesejlad.

Hans bog omhandler, som alle tidligere big year-beretninger, logistik, lokaliteter og de mest spektakulære observationer. En spændingsfortælling uden de store litterære kvaliteter. Hovedparten af omtalen af 'stjernearterne' gælder fugle, de fleste af os næppe har kendskab til, bl.a. jagten på

den almindelige og meget smukke Blåskuldret Bjergtangar i Peru, som han ledte efter i 20 timer. Peru blev i øvrigt det mest produktive land med 1001 arter på fire uger. I Surinam, som NS ikke besøgte, observerer han 328 arter på en uge.

Knap så interessante kapitler med erindringer fra hans barndoms og ungdoms fugleoplevelser i Holland er indskudt mellem 2016-oplevelserne. AD undskylder, at han kun i beskedent omfang får plads til beskrivelser af geologi, arkitektur og anden kultur. Indimellem får vi dog serveret synspunkter, der ikke kun handler om fugle. Han under sig over, at argentinerne bliver ældre end 60 år, når de årligt gennemsnitligt indtager 120 kg kød. Danskere indtager 52 kg årligt og bliver gennemsnitligt 79 år, to år mere. Han beskriver et væbnet røveri i lufthavnen i PNG's hovedstad, noget også danske fuglekikkere har været udsat for, kostbar svindel i forbindelse med valutaveksling i Madagaskar, en ven der bliver alvorligt syg i Surinam, indlagt på et sygehus, hvorefter AD straks rejser videre, bekymret men "heldigvis" ikke forsinket.

AD diskuterer truslerne mod biodiversitet, dvs. fangst og salg af sjældne arter og især rydning af primærskov, og vi bliver belært om, hvordan vi kan genoprette ødelagte økosystemer. Hans problemstillinger og løsningsforslag er ganske velkendte. Et moralsk dilemma er naturligvis, hvordan man kan rejse 140 000 km uden at bidrage til klimaproblemerne. Blandt AD's undskyldninger er, at han propaganderer for økoturisme, og at han har doneret 50 000 Euro til BirdLife. Hvordan beløbet er opstået, omtaler han ikke. I alt brugte AD 65 000 USD på sit rekordforsøg eller 63 kr. pr. art (2016-kurser). AD gjorde det godt, han var utrolig velforberedt, energisk, dygtig og ofte heldig. Hans to mest smertelige 'dyp' var Madagaskars Hjelmvanga og Equadors Goliatmyrepitta.

Bogen er et *must* for os, der drømmer om at opleve så mange af klodens uberørte, smukke og truede naturtyper og deres fugle som muligt, hvad de fleste af os gør i lænestolen. Hvis nogen mener at kunne overgå AD, så haster det, selv om ny taksonomiforskning for en stund opvejer arternes tilbagegang og forsvinden rent numerisk.

Hans Harrestrup Andersen

The Courage of Birds

Pete Dunne. *And the often surprising ways they survive the winter.* 177 sider, med sort-hvide illustrationer. Chelsea Green Publishing, London, 2024. Pris \$18,20.

Denne lille, let læste bog er skrevet af en af Nordamerikas fremtrædende feltornitologer. Han er tidligere leder af fuglestationen på Cape May og har skrevet talrige bøger om fuglekiggeri og feltbestemmelse.

Bogens titel antyder, at den handler om fugles vinterstrategier – om hvordan de klarer sig igennem vinteren. Det gør den også, men den giver tillige anvisninger om vinterfodring og om, hvordan haver indrettes så vinterfuglene tilgodeses. Men først og fremmest formidler den forfatterens glæde ved at se på fugle i den kolde årstid. Han er særligt betaget af ugler, og skriver fx "Owls deserve privacy and respect. Don't press them, do not cross the bounds of owl etiquette."

THE COURAGE OF BIRDS

And the Often Surprising Ways They Survive Winter

PETE DUNNE
WITH ILLUSTRATIONS BY
DAVID ALLEN SIBLEY

Teksten er up-to date med den nyeste forskning.

Da bogen udelukkende handler om nordamerikanske forhold, er den ikke er så forfærdelig aktuel her i Danmark. Den er velskrevet og nydeligt illustreret af en anden af de velkendte amerikanske ornitologer, nemlig David Allan Sibley, som har udgivet de glimrende felthåndbøger om nordamerikanske fugle.

David Boertmann

Mejsernes hemmelige liv

Andreas Tjernshaugen. 261 sider, enkelte fotos, hft. Forlaget Brilleuglen 2023. ISBN 9788794203227. Pris 379 kr. i Naturbutikken.

Mejserne er folkekære fugle og nogle af de bedst kendte i befolkningen som helhed. Flere af dem kan vi opleve nær vores boliger i byen, i haver og i parker. Og da de siger noget året rundt og er rimeligt tillidsfulde, er de lette at få øje på og at betragte. Som noget helt særligt er flere af mejserne (især Musvitten og Blåmejsen) også faste gæster ved vore foderpladser, og det er en væsentlig del af forfatterens bevæggrund for at skrive om de spændende og hemmelighedsfulde mejser.

Egentligt er Tjernshaugen, som er bosat på Nesodden ved Oslofjorden, sociolog, men han er også en passioneret fuglekigger. Han blev i sin tid inspireret af faderens store interesse for fugle, og særligt et foredrag i den lokale fugleforening med titlen *Født sådan eller blevet sådan? Betydningen af arv og miljø hos mejser* førte ham på sporet af de spændende mejser. Stort set hele bogens indhold udspringer af forfatterens oplevelser med mejserne hjemme i haven og oplandet til haven på Nesodden, og det er imponerende mange iagttagelser han har gjort.

Indholdet i *Mejsernes hemmelige liv* er fordelt på 22 afsnit med en hel del underafsnit, og bogen spænder vidt lige fra helt personlige oplevelser med mejser over god gedigen grundviden til tunge, videnskabelige facts om de fascinerende mejser. Det rent 'mejssefaglige' krydres og afsluttes med afsnit om mere praktiske dele af fugleinteressen som fx tips om fodring, redkasser og fuglekending. Bogen er således meget bred og spænder måske så vidt, at man somme tider undervejs i den godt kan miste sporet.

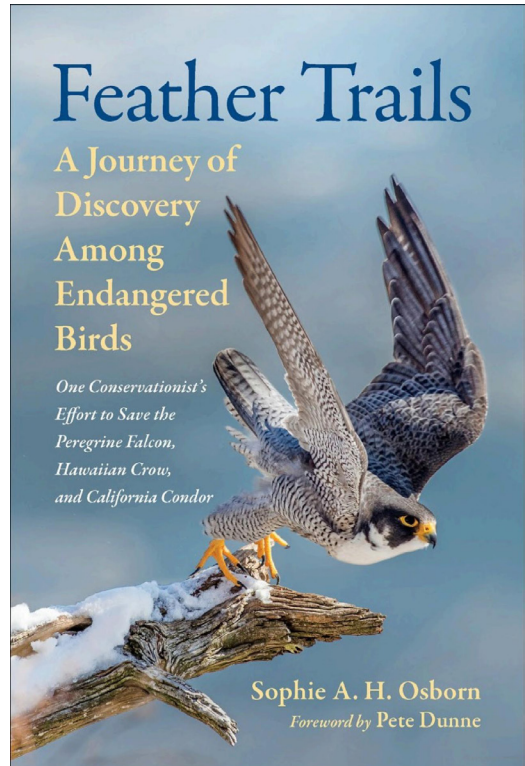
Der er stort set ikke den ting om mejser, som Tjernshaugen ikke kommer ind på – levesteder, pardannelse, samliv, forplantning, fødeforhold, stemmer, adfærd, overlevelse og meget andet. Og selvom man føler sig velbevandret ud i fuglene, så dukker der undervejs i bogen nyheder og fantastiske facts op, som måske ikke lige var kendte. Det sker ikke mindst fordi forfatteren støtter sig til en omfattende litteratur og nogle store forskningsprojekter med mejser på blandt andet norske, britiske og hollandske universiteter. Herigennem afsløres det bl.a., at selvom Musvitter er vokset op hos Blåmejser, så skifter de ikke helt over til Blåmejsesang og -adfærd. Det viser, at arterne også har medfødte egenskaber, som der giver dem en idé om, hvilken slags sang de skal lytte til, og hvilke fugle de i det hele taget skal efterligne.

Et meget informativt afsnit fyldt med god viden er fx det om dyrenes og fuglenes evolutionære løbebane, som i et letforståeligt sprog ender med mejsernes slægtsforhold. Alt sammen baseret på et personligt besøg på det naturhistoriske museum i Oxford.

Mejsernes hemmelige liv er en hyggelig bog med gode fortællinger, som langt hen ad vejen er bygget op om personlige erfaringer med mejser. Men for en fuglefagnørd kammer det nogle steder over, for i dele af bogen personificerer forfatteren fuglene med fortællinger om far og mor, som får børn i reden. Det er ikke lige min kop te! Desuden er bogen skæmmet af en række dårlige eller direkte forkerte oversættelser fra norsk til dansk, lige som de danske navne på mejsearterne i mange tilfælde er hjemmelavede og bestemt ikke nogle, som vi kender som de officielle! Endelig er der noget galt med indbindingen af værket, for siderne 21-22 og 39-40 sidder noget forvirrende lige i begyndelsen af bogen!

Men på trods af en elendig korrektur kan bogen anbefales til alle, der gerne vil vide mere om de folkekære mejsers liv og levned.

John Frikke

Feather Trails

Sophie A. H. Osborn. *A Journey of Discovery Among Endangered Birds*. 367 sider, godt 500 noter og index, indb. Chelsea Green, 2024. ISBN 9781645022428. Pris \$ 21,13.

I bogens forord sammenlignes Sophie Osborn med de store forskere i feltet, Jane Goodall og George Schaller. Osborn har skrevet bøger og populærvidenskabelige artikler om sine feltstudier af de tre ikoniske arter: Vandrefalken, Hawaikiiragen og den Californiske Kondor. Forskning har hun dog ikke bedrevet. Osborn er en grundig, utrættelig, dedikeret feltbiolog, der, via hendes notater i feltet, har bidraget til vores viden om nogle truede arters adfærd og vilkår. I 1991 tilbragte hun seks uger i Wyoming, hvor hun observerede Vandrefalke, i 1993 Hawaikiiragen på Hawaii, 2000-04 som field manager for Californisk Kondors Recovery Program i Arizona. *Feather Trails* består af uddrag fra hendes minutløse feltnotater, "personal contacts" med andre ornitologer samt velskrevne biologiske og historiske dokumentationer om de tre arters liv og levned hentet fra relevante kilder, hvor Ratcliffes *The Peregrine Falcon* (1980) og N.&H. Snyders *The California Condor* (2000) er milepæle.

Osborn er følsom, vegetar og modstander af drab på dyr, herunder jagt. Flere gange brister hun i gråd, når hun oplever ubærlige situationer og modgang for hendes tre

nøglearter. Antropomorfisme ligger hende ikke fjernt. Hun er glad for katte, men græmmer sig over, at de udgør den største menneskeskabte trussel mod fuglene i USA og på mange øer. Blandt de mange andre trusler mod truede arter nævnes indavl, biotopødelæggelser forårsaget af mennesker og vores indførte husdyr, prædation fra rovfugle, bl.a. Hawaiiivågen der udgør en alvorlig trussel for Hawaiiikragen, vildsvin, desmerdyr, gnavere, pesticider, sygdomme (fugleinfluenza og -malaria, kopper, blodtransfusions- og Vestnilvirus), kollisioner med elinstallationer og blyforgiftning (jagt og indtagelse af hagl og kuglesplinter i ådsler). Også mennesker, der indtager større mængder vildt, risikerer kronisk blyforgiftning, hvis symptomer og organskader Osborn beskriver på ikke mindre end tre sider. Kondorer med blyforgiftning bliver behandlet med udpumpning, fjernelse af kugler og andre ufordøjelige objekter gennem mavekikkert, væske- og modgiftinfusioner, blodtransfusioner, sågar operative indgreb. Dyre, lidet effektive tiltag. Den rigtige metode er naturligvis at erstatte bly med det ugiftige stål i skydevåbnenes ammunition.

Osborn må være en af de feltbiologer, der har størst indsigt i den Californiske Kondors adfærd. Kondoren og Vandrefalken er succeshistorier. Begge arter er nu tilbage fra afgrundens rand takket være umådelig kostbare interventioner. Hawaiiikragen uddøde i naturen i 2002 og forekommer nu med en lille fangenskabetsbestand, hvor den heldigvis, lige som falken og kondoren, yngler. Succesfuld udsætning af kragen er indtil videre ikke lykkedes. Bogens mest vellykkede kapitler omhandler Californisk Kondor, et "nulevende fossil", der har det mere end vanskeligt i nutiden. Historien om Vandrefalkens tilbagekomst er formentlig velkendt, Hawaiiikragen er måske mindre karismatisk, men den intelligente fugl repræsenterer de mange endemiske ølevende arters deroute.

Osborns feltnotater fylder en stor del. Ikke alle lige interessante, rigeligt omfattende. Hun figurerer ikke med egne videnskabelige input i det omfattende noteapparat. Bogens styrke er beskrivelser af de utroligt kostbare indsatser, vi tager i brug for at redde udryddelsestruede arter. Helbredelse er åbenbart bedre end forebyggelse. Læs om Osborns og hendes kollegaers seje kampe mod uvidenhed og ligegyldighed. Heroiske, gribende, beundringsværdige.

Hans Harrestrup Andersen

Cuckoo

Cynthia Chris. Cuckoldry, Clocks, and Horror: The wild history of our obsession with the Cuckoo Bird. 163 sider, 82 farve- og 14 s/h-fotos. Reaktion Books, 2024. ISBN 9781789149319. Pris 20.59 Euro.

Cynthia Chris er professor i mediekultur. Hun har ikke noget førstehånds kendskab til vores Gøg, men har efter eget udsagn flittigt lånt fra de to nyere værker om gøge: Payne's *The Cuckoos* (2005) og Erritzøe *et al.'s Cuckoos of The World* (2012). Bogen giver først et kort historisk resumé fra Aristoteles til nutiden. Herpå følger en beskrivelse af Gøgens kendetegn og levevis med spredte eksempler på andre af gøgefamiliens medlemmer. Dette er for en dansk læser nok bogens mindst interessante kapitel. Nogle af bogens fotos viser vores Gøgs æg i rede af Fuglekonge, Rørspurv og Sivsanger. Den vedhæftede tekst fortæller, at Gøgens æg regelmæssigt er fundet i rede af Fuglekonge. Jeg mindes dog ikke én eneste observation af Fuglekonge som vært for Gøgen. En undersøgelse fra førende *ægkataloger* viser da også, at Fuglekongen ikke er nævnt i nogen af disse. En forespørgsel til museet i New York om dato og lokalitet for fundet er indtil nu forblevet ubesvaret.

Chris benævner gøgehunnerne, der hver har specialiseret sig i en bestemt værtsfugl, for 'race', hvor det korrekte fagudtryk på engelsk er gens, i flertal gentes. I det følgende kapitel, Dear Cuckold, omtales først gøgenes snylten på andre fuglearter. Dette er fuglene dog ikke ene om: En Cuckoo Catfish fra Tanganikasøen snylter på en cichlide. Blandt insekterne forekommer denne adfærd også hos humlebie Cuckoo Bumblebee. På de næste 17 sider belæres vi om, hvad litteratur og film fortæller os om at være hanrej (engelsk: cuckold). De næste 25 sider beretter om overtro og galskab i forbindelse med gøge.

I kapitlet, Nature's Timeskeeper, berettes på 15 sider om kukuret med fotos af disse. Herpå bliver Gøgens 'sang' behørigt beskrevet, og bogen afsluttes med bud på Gøgens fremtid, hvor forfatteren efter min mening er alt for optimistisk. Jeg kan anbefale bogen til alle med interesse for livet som hanrej og overtro i forbindelse med gøge og kukure. Søger du derimod mere tilbunds gående viden om gøge, er bogen nok ikke det rette valg.

Johannes Erritzøe

Erratum for DOFT 118. årgang nr. 4 (2024): 142-148

In the paper "Changes in the phenology of spring migrating passerines at Blåvand Bird Observatory, Denmark, 1984-2021" there was unfortunately an error in Figs 1 and 2 on pages 144 and 145 respectively. The colors in the figure text for the two figures had unfortunately been swapped. The significant results are the blue symbols, and not the red ones, as stated in the figure text for both figures. In addition, the results for Goldcrest and Common Chiffchaff were missing in the upper panel of Fig. 2. This has now been corrected in the digital version of the article on DOF's website.

I artiklen "Changes in the phenology of spring migrating passerines at Blåvand Bird Observatory, Denmark, 1984-2021" var der desværre en fejl i Fig. 1 og 2 på henholdsvis side 144 og 145. Farverne i figurteksten til de to figurer var uheldigvis blevet byttet om. De signifikante resultater er de blå symboler, og ikke de røde, som der står i figurteksten til begge figurer. Derudover manglede resultaterne for Fuglekonge (Goldcrest) og Gransanger (Common Chiffchaff) i det øverste panel af Fig. 2. Dette er nu blevet korrigeret i den digitale version af artiklen på DOF's hjemmeside.